

Ο ΧΡΟΝΟΣ
ΕΙΝΑΙ
ΤΩΡΑ

THIS MACHINE KILLS FASCISTS

Ο ΤΟΠΟΣ
ΕΙΝΑΙ
ΕΔΩ

ΕΤΟΙΜΑΣΟΥ ΝΑ ΜΠΕΙΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΧΟΡΟ

ΦΩΝΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

Η μπροσούρα αυτή εκδόθηκε σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων, για τις ανάγκες της εκδήλωσης **"Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ, Ο ΤΥΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ"**, ένα αφιέρωμα στην εγχώρια ροκ σκηνή, που έγινε στην κατάληψη Παπουτσάδικο στις 16/11/2012, στα πλαίσια του ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟΥ.

Η μπροσούρα αυτή είναι μια μικρή αναδρομή στην ιστορία και την ταυτότητα της ευρύτερης ελληνόφωνης ροκ μουσικής, μέσα από το πρίσμα των πολιτικών, κοινωνικών και ταξικών περιεχομένων της.

Την μπροσούρα μπορείς να την βρεις σε ηλεκτρονική μορφή στην ιστοσελίδα: www.papoutsadiko.espinblogs.net

** τα περί πνευματικών δικαιωμάτων μας είναι παντελώς αδιάφορα / το υλικό μπορεί να χρησιμοποιηθεί για μη εμπορικούς σκοπούς*

ΦΩΝΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ

Περιθώριο, κατάθλιψη, απομόνωση, οργή.

Και εσύ μόνος, χαράματα μέσα στο τσιμεντένιο κλουβί σου, γρατζουνάς τις χορδές και ψιθυρίζεις με σκέψεις, λυγμούς και όνειρα. Τραγουδάς για αγάπες, παραληρείς μέσα σε χαοτικές ασυναρτησίες και ορίζεις τον ρυθμό της ζωής.

Το είναι σου πετά, ξεφεύγει, συναντά δρόμους περπατημένους από άγνωστους ανθρώπους και όμως γνωστούς. Ψιθυρίζουν μελωδίες παιγμένες από μαύρα χέρια τραγουδισμένες από κόκκινα χέλι, ερωτευμένες με την ζωή.

Τραγουδάς και ο κόσμος σου ανήκει, βλέπεις πόνο και αδικία. Ουρλιάζεις, με μάτια θολά ορμάς, συγκρούεσαι, πολεμάς τους ανεμόμυλους.

Κλαίς, δειλιάζεις, φοβάσαι, πνίγεσαι.

Μόνος;

Και όμως όχι, περπατάς ξανά στους ίδιους δρόμους, ακούς την αγάπη μέσα στις μελωδίες. Βιώνεις ζωές, όχι δικές σου μα όχι και ξένες.

Ορθώνεσαι, ξυπνάς, αφυπνίζεις.

Ουρλιάζεις νότες και καρφώνεις λέξεις στον τοίχο της αιώνιας λήθης, φιλάς την λογική και βυθίζεσαι ξανά στο ηλεκτρικό όνειρο.

*«Σε λένε επίθεση, καταστροφή, αποσύνθεση
σε λέω άμυνα, φωτιά και σύνθεση
σε λένε απίθανο, ψυχωτικό, απόλυτο
σε λέω άκομψο, τρελό κι αμόλυντο.»*

Το ροκ από καταβολής του ήταν μια μουσική έκφραση των κατώτερων τάξεων, με τις ρίζες του να βρίσκονται στο Blues και τις επιρροές του να πολλαπλασιάζονται με το πέρασμα του χρόνου. Η εμπορική εκμετάλλευση του είδους, περισσότερο στο εξωτερικό και λιγότερο στο εσωτερικό δεν άργησε. Παρόλα αυτά ένας ανεξάρτητος πυρήνας κατάφερε να αντέξει, να δημιουργήσει ρεύματα και σκηνές ή ακόμα να συνδεθεί και να υποβοηθήσει πολιτικά «κινήματα» και ρεύματα.

Το εγχώριο ροκ ποτέ δεν απευθύνθηκε στις πλατιές μάζες και αυτό, είτε γιατί δεν έκανε εκπτώσεις είτε γιατί οι πολυεθνικές εταιρίες παραγωγής δεν μπόρεσαν να το διαβάλουν πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Η μουσική της αμφισβήτησης ανέκαθεν εντεινόταν σε περιόδους κρίσης. Οι «απελπισμένοι» βρίσκουν διέξοδο έκφρασης σ' αυτό και μετατρέπουν τα ουρλιαχτά οργής σε καταγυσιακές μελωδίες. Τα αποτελέσματα εκρηκτικά ενίοτε καταθλιπτικά αλλά και αποκαλυπτικά. Σε τελική ανάλυση ο ίδιος ο μύθος που δημιούργησε το ροκ για τον εαυτό του, ήταν και αυτός που κατέστρεψε τα «παιδιά» του. Ναρκο-κουλτούρα, σνομπισμός και πάνω από όλα ελιτισμός. Το εγχώριο κοινό, πολλές φορές αναίτια, θεωρούσε τα συγκροτήματα του εξωτερικού ποιοτικότερα και σχεδόν ποτέ δεν στήριξε την τοπική σκηνή.

Παρόλα αυτά το ροκ ήταν, είναι και θα παραμείνει ένα όχημα που μεταφέρει τις ευαισθησίες, τις ιδέες και τα όνειρα των καταπιεσμένων, των φτωχοδιάβολων και των αλλόκοτων.

Σαν θα με καλέσει η πατρίδα
να πάω τον οχτρό να πολεμήσω
Θα τους πω, δεν έχω 'γω πατρίδα
ούτε θυσιάζομαι ποτές
Για των μπουρζουάδων τα μεράκια
για των μπουρζουάδων τα σαγόνια.

Θα τους πω, δεν βαστώ, δεν περνάει το παραμύθι
Δε με μπλέκουν εμένα μ' αδερφούς μου να σφαχτώ
Οι οχτροί μου είστε εσείς που μας θέτε ν' αρπαχτούμε
Τα αισχρά συμφέροντά σας ματωβάφουνε τη γη
Η κεφαλαιοκρατία πάει πια έχει σαπίσει
Κι οι φαντάροι που ξυπνήσαν άλλο πια δεν πολεμούν.

Τα ντουφέκια μας τα θέμε, τα θέμε
για τα στήθεια τα, τα στήθεια τα δικά σας.
Κι οι λαοί αδέ..., λαοί αδελφωμένοι
θα σας στήσουνε, σας στήνουνε στον τοίχο.
Σαν κινήσετε, κινήσετε πολέμους
Τότε η μάχη θε να γίνει ταξική
Τότε η μάχη στα κεφάλια σας θα πέσει
Τότε η μάχη θα γυρίσει ταξική
Τούρκοι, Έλληνες, 'ραβες και νέγροι
Όλοι επανά..., όλοι επανά..., όλοι επανά επαναστατήσαν
Και η νίκη μας ζυγώνει κάθε μέρα που περνά.

... Η ελευθερία μας δεν θέλει ματαγωμάλα
Δεν θέλει περιθωρία.
Αυτά που ζήσαμε στην αυταξεία
Αυτά δεν έχουν όρια...

Σαν θα με καλέσει η πατρίδα
να πάω τον οχτρό να πολεμήσω
Θα τους πω, δεν έχω 'γω πατρίδα
μόν' τα χέρια μου έχω για δουλειά.

Και αυτά τα δυο μας χέρια σαν σηκώσουμε σφιγμένα
Θα γιομίσουνε οι δρόμοι απ' ανθρώπινες ζωές.

...Κουρδιστέ χαμάλη
Μαύρο έχεις χάλι
Σε χορεύουν ώπα
Ρε μύρια καθεστώτα...

...Σαν περπατάς σ' αυτούς τους δρόμους να προσέχεις
να μην πατήσεις τη σκιά σου,
εκτός εάν και τούτη δεν την βλέπεις,
οπότε πας και στη δουλειά σου!...

... Εκπορεύεσαι κουρέλι στην μπροντελοκαινώνια,
επιουλές και την ψυχή σου για την υπεραφθονία,
στην καρδιά σου βάλαν φρένα, το μυαλό σου παίρνει βύσμα
για χιλιάδες σαν εμένα θα αρκέσει μια πριζα...

... Στο κανάλι αυτό που πάω
Δεν θρηνώ, δεν προσκυνάω
Δεν γεννώ.

πατριδα

Που οι βοές τους θα συντρίβουν κάθε σας τσανακοκλέφτη.
Τίποτα, τίποτα, τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει
Δεν μπορεί, δεν μπορεί να σταματήσει, τις φωνές, τις φωνές
Των πεινασμένων, τις φωνές, τις φωνές των σκλαβωμένων,
Που διψάν, που διψάν για λευτεριά, που διψάν, που διψάν
Αδελφωσύνη, που διψάν, που διψάν ελευτεριά.
Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει το διάβα μας.
Της γης οι κολασμένοι, της γης οι κολασμέ...
Της γης οι προλετά..., οι προλετάριοι
Της γης οι προλετάριοι σαν βρούνε τους οχθρούς τους
Σα βρούνε τους οχθρούς τους, δεν κάνουν βήμα πίσω
Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει το διάβα μας.
Ο καιρός, ο καιρός είναι μαζί μας
Και η επανάσταση θα γίνει
Κάθε μικρούλα σπίθα φουντώνει σε φωτιά.

Τα ντουφέκια μας τα θέμε, τα θέμε
Για τα στήθεια τα, τα στήθεια τα δικά σας
Κι οι λαοί αδέ λαοί αδερφωμένοι
Θα σας στήσουνε, σας στήσουνε στον τοίχο.

Αυτοίνοι που χωρίσανε το βιος τους σε πατρίδα
Σε σύνορα μας μάντρωσαν σαν ζώα σε κλουβιά
Σε κάθε μας εξέγερση απάντησαν με βία
Κάτω το κεφάλαιο. Ρε κάτω η δουλειά
Η επανάστασή μας, θα γίνει, θα γίνει
Το μεγάλο άλμα για τη λευτεριά.

Το ξέρουμε, το μάθαμε, δεν έχουμε πατρίδα
Τους καθοδηγητάδες της κρεμά η εργατιά
Η επανάστασή μας θα γίνει, θα γίνει
Το μεγάλο άλμα για τη λευτεριά.

...Τα μονοπάτια είναι πολλά
Μα είναι λίγα τα αυτά
που 'χουν καρδιά
Εγώ πηδάω κι απ' το γκρεμνό
Τα κάγκελά μου τα καταργώ...

...Τι υπαυργιά, τι δικαστής, τι συστηνευτήτορης
Τι ψηφοφόρος, τι αγάς, το ίδιο πράμα είναι
Την είσοδο τημερά, μας το διαόσου είναι...

...Κι άλλο ένα ξέρω παραμύθι
τα μαύρα χρόνια ο δύσμοιρος Ρωμιός
πως εγγελάστη αμέτρητες φορές
κι ωστόσο να του λείψει το φαί,
εκοιμάτω.

Μισοτιμής σου έχουν κλέψει τη φαρέτρα της ζωής
Κι ότι κι αν πεις δε θα με κάμεις συνεργό υποταγής

...Δρεπανηφόρα άρματα περνάν
στις τσιμεντουπόλεις του θανάτου το συμβάν
ασυγκίνητο σ' αφήνει...

ΣΤΗΝ Κ...

ΣΧΕΔΙΟ: ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΜΠΑΤΣΙΑΣ
ΣΤΙΧΟΙ: ΠΑΥΛΟΣ ΣΙΩΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

... ΚΑΙ ΤΡΕΞΕΙΣ ΣΤΗ ΜΑΜΑ ΣΟΥ
ΝΑ ΤΟ ΠΕΙΣ ...

... ΘΑ'Ν'ΑΡΓΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ
ΚΑΙ ΘΑ'ΧΕΙΣ ΚΟΥΡΑΣΤΕΙ...

... ΣΤΟ ΠΛΑΙ ΣΟΥ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΙΑΛΕΞΕΣ
[ΒΙΤΙΝΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ
ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΑΡΓΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΙΜΟ ΣΙΣΠΗΣ ...

ΟΤΑΝ ΚΑΠΟΙΟ ΒΡΑΔΥ, ΘΑ ΣΕ ΞΥΠΝΗΣΕΙ
ΑΠΟΤΟΜ'Η ΚΡΑΓΓΗ ΣΟΥ...

... ΚΑΙ ΚΕΙΝΗ ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΗ, ΜΕΣ'ΣΤΟ
ΨΥΓΕΙΟ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΗ ΦΩΝΗ ΣΟΥ...

ΟΤΑΝ Θ'ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ
ΣΟΥ, ΚΑΙ ΔΕΙΣ ΠΡΟΣ ΕΧΕΙΣ ΚΑΤΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΙΣ ...

ΓΙΑ ΠΕΣ ΜΑΣ ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ, ΑΝ
ΚΑΠΟΤΕ Θ' ΑΓΓΙΞΕΙΣ ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΣΟΥ...

ΚΑΙ ΤΟ'ΒΡΕΙΣ ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟ
ΑΠ' ΤΙΣ ΠΛΗΓΕΣ ...

ΚΑΙ ΓΥΡΣ ΣΟΥ ΚΟΥΚΛΕΣ ΧΛΩΜΕΣ
ΑΝΙΚΑΝΕΣ. Ν' ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΤΗ ΦΩΝΗ ΣΟΥ...

ΚΙ ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΣΟΥ
ΝΑ ΣΕΡΝΟΝΤΑΙ
ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ
ΓΥΜΝΕΣ ...

...Και ήταν θα
είχαν οι παπποί
που θα γαμήσαν
το κέρσι
στην καταγάδα
Υπερασπίσου
το παιδί
γιατί αν γλιτώσει το
παιδί υπάρχει
ελπίδα.

...Ψωροκορώνα γράμματα στο τζόγο της ζωής
"Επάγγελμα;" "Ποιο επάγγελμα;" "Τι επάγγελμα;" "Ληστής"
Τα τέρατα δικάστηκαν με μάρτυρα την πείνα,
αποκλεισμένα μια ζωή σε ακούσια καραντίνα.
Η απελπισία περίστροφο και σφαίρες της οι ανάγκες.
Άντε... και καλή τύχη μάγκες! ...

...Ποιος είναι ισοβίτης στο σκοτάδι ποιος αλαφιάζει δίχως πληρωμή;
Ποιος σκύβει στους αφέντες το κεφάλι και ποιος τα βράδια κλαίει σαν παιδί;
Ποιος ονειρεύεται πως κάποιος άλλοι βγαίνουν και κάνουν πρώτοι την αρχή;...

...Ζωγράφισε έναν ήλιο στο ταβάνι, μίλησε με τ' αγέρι της νυχτιάς
και χόρεψε μαζί με τη σκιά σου στους ήχους μιας αδύναμης καρδιάς.
Πάρε τηλέφωνο την μοναξιά σου ή βγες ξανά στον δρόμο της φωτιάς...

Πρωί πρωί για ψώνια
με μπικουτί και παντελόνια
και καθώς τρέχει μουρμουρίζει
"να μην ξεχάσω τα πεπόνια"

Καθώς περνάει απ' την πλατεία
στο κίосκι βρίσκει τη Μαρία
κι οι δυο μαζί πια συνεχίζουν
ενώ από τα καφενεΐα...

Στο σουπερμάρκετ, στο σουπερμάρκετ θα βρούμε
φρέσκα, κατεψυγμένα και πλαστικά
μήλα, μπανάνες, γάλα Carnation και κότες
μπιφτέκια, ντομάτες και βέβαια απορρυπαντικά

Συνωστισμός και στριμωξίδι
και που και που λίγο βρισίδι
μα όλα αυτά με κάποια χάρη
διαλέγοντάς το κουνουπίδι
Κυρίες σικ με τα σκυλιά τους
χοντροί που τρίβουν την κοιλιά τους
και δυο γριούλες με μανιά
ψάχνουν τροφή για τα γατιά τους

Στο σουπερμάρκετ, στο σουπερμάρκετ θα βρούμε
[...]

Ενώ περνάν απ' τα ταμεία
η Πόπη χάνει τη Μαρία
Το νου της είχε στο φαντάρο
που την κοιτούσε με λαγνεία
Με βιάση φτιάχνει το μαλλί της
κι απ' την πολλή την ταραχή της
της πέφτουν ξάφνου τα πεπόνια
"αχ, αυτός φταίει, ο αλήτης"

Στο σουπερμάρκετ, στο σουπερμάρκετ θα βρούμε
[...]

...Με την ψυχή στο στόμα
Μέρα νύχτα να ανασάνω
δεν μπορώ
Πριν φανεί ο ήλιος,
μάλιστα διατάζει
αφεντικό
Και κάθε εισπνοή μου
καυσαέρια, αναθυμιάσεις
και μετετό
Τι να πω δεν ξέρω,
μου φαίνεται πως έχω
πυρετό...

...Πώς, που και πότε
πρέπει;
Ο κύριος από εκεί μας
βλέπει
Τρέχα στην άκρη του
δρόμου
Παραμονεύει ο άρχων
του τρόμου...

...Μάτια που βλέπεις μέσα τους μιζέρια, φόβο, θλίψη
και καταθέσεις μια ζωή, μ' επιταγές τη σήψη,
αχ, πότε μια μέρα ο κόκορας, πριν κάνει να λαλήσει,
να ξαναγίνουμ' άνθρωποι και να 'χουμε ξυπνήσει...

Χωροφύλακα που πας;
πάρ' την караβάνα σου
κι έλα να φας.

Σου 'φτιαξε η μανούλα σου
ντομάτες γεμιστές
που ο κιμάς τους έγινε
από κομμουνιστές.

Χωροφύλακα που πας;
[...]

Σου 'φτιαξε η μανούλα σου
ντολμάδες γεμιστούς
που ο κιμάς τους έγινε
από αναρχικούς.

Με ματ και μεα
για μιαν Ελλάδα νέα.

Χωροφύλακα που πας;
[...]

Σου 'χουνε τραπέζι
απόψε υπουργοί
που κέρναγες στη Γυάρο
σφαλιάρα σβουριχτή.

...Τη ζωή μου θα τη
ξαναφτιάξω εγώ
μ' ένα αίσθημα πιο
δυνατό.
από χώμα κι από λάσπη
μας έπλασε ο θεός
οικοδόμος, οικοδόμος
ήτανε κι αυτός...

Κόκκινο του Μάη και τ' Απρίλη
ήσουν κλωνάρι
Μενεξεδιά κλωστή και νέο
παλληκάρι
Μήτε λέξη δε σου βγάλαν απ' το
στόμα
Την ψυχή σου δώρισες
γαρύφαλλο στο χώμα

Τα πανεπιστήμια δεν βγάζουν προσωπικότητες
αλλά μόνο ειδικότητες.

Είμαι γυφτάκι στην Πανεπιστημίου
 με τα τραγούδια, πατσαβούρια μου, γυαλίζω το παρμπρίζ
 και τα όνειρά σας σε στάσεις λεωφορείου
 με τα λουλούδια, τα κουλούρια μου, πουλάω και την ψυχή μου

Στα παιδιά σας σε τάφους Γυμνασίου
 τα σουσαμμένα μου μπουμπουκία βουτηγμένα σε χολή
 γλώσσα σφουγγάρι, δαίμων του κυλικείου
 στο μαυροπίνακα καρφώνω τους σπασίκες μαθητές

Και τα τσιράκια του άρχοντα ηλιθίου, τους κοπαδίτες
 τους μουγκούς, τους σιωπηλούς πλειοψηφούντες
 δουλειές με φούντες, μπαίνω με τα τσαρούχια
 στο σαλονάκι της Ευρώπης μια ζωή πρετ α πορτέμε περιμένει

Κάνω παιχνίδια με λόγια και με νότες
 έχω κρυμμένα τραγουδάκια στα μανίκια, στα μπατζάκια
 γητεύω κόττες, άγουρα κοριτσάκια
 και τα φυτεύω στο κρεβάτι με τα κέρατα να εξέχουν

Στα τασάκια από έρωτες καπότες
 με γουρουνάκια κουμπάρδες να κυλιέμαι στα λεφτά
 βαράω κουδούνι στις καφετζούς της πόρτες
 η σκονισμένη νεολαία σαβανωμένη συνολάκια

Κάνει νάζια σε ντίσκο καρμανιόλες
 θεατές και νικημένοι, ονειρώξεων λεκέδες
 είμαστε όλες ένα μάτσο βιόλες
 σας σιχάθηκε η ψυχή μου,
 καρκινάκια του πλανήτη, σκατοκαριόλες

...Η κοινή γνώμη, μια κοινή,
 μια πόρνη
 μια παλιογυναίκα τρυφερή
 μια κατσαρίδα, μια
 εφημερίδα
 γράφει ραβασάκια σ'
 όποιον βρει...

Μικρασσοί θα σας φάνε τα παιδιά σας
 θα σας φάνε ζωντανούς
 Κανίβαλοι, κανίβαλοι θα γίνουνε...

...Να πας κι εσύ εθελοντής
 γιατί αν δεν έρθεις μπορεί να σε ψάχνουνε...

...Βλέπω το σπόνσορα τον
 κλέφτη
 Στου αυτοκινήτου τον
 καθρέφτη
 Ο ουρανός θα με πλακώσει
 Μέχρι την τελευταία δόση...

...Έχουμε πόλεμο, μην το γελάς, μωρό μου,
 να μην αφήνεις το παράθυρο ανοιχτό
 Κοίτα πώς κρέμονται οι αυτόχειρες φαντάροι
 με τις θηλιές απ' της σημαίας τον ιστό...

Είμαι ένα φύλλο του φθινόπωρου που πέφτει,
είμαι ένα στρώμα από φύλλα πεταμένα
κι αυτό το κίτρινο το χρώμα που με βιάζει,
κάποια στιγμή θα γίνει ένα και με μένα
θα πλανηθώ μεσ' στις πτυχές του δέρματός σου,
θ' ακολουθώ κάθε τυχαία χαραγή σου
κι όπου με βγάλει θα φωλιάσω το χειμώνα,
χωρίς κανόνα!

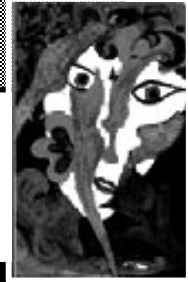
Είμαι μια δύναμη κρυμμένη και το ξέρω
όμως δε ξέρω τι ζημιιά μπορώ να κάνω,
ζω σ' ένα πόλεμο που τρώει τα σωθικά μου,
που όμως κάποτε θα φάει και εμένα.
Στην μυρωδιά σου να μεθάω και να χάνομαι,
μόνο το χρώμα της πνοής σου να αισθάνομαι.
Έτσι ζεστά θα τον περάσω τον χειμώνα,
χωρίς κανόνα!

Είμαι ποτάμι που παρέσυρε τα δέντρα,
κάθε σταγόνα μου τα φύλλα τους δροσίζει,
μα δεν αρκεί αυτό ζωή για να τους δώσει
κι έτσι όλο κλέβουνε ζωή μόνο από μένα.
Πού θα με παν αυτοί οι δρόμοι σου δεν ξέρω
κι αυτό το άγνωστο με κάνει και σε θέλω.
Σ' αυτό το αίνιγμα κουρνιαζω τον χειμώνα
χωρίς κανόνα!

Είμαι ένα πλάτωμα, μια βάση για πυραύλους,
είμαι ένας πύραυλος που έκαψε τη βάση
κι αυτή η θλίψη μου δε θα σβηστεί στ' αστέρια,
γι' αυτό θλιμμένο βλέπετε πάντα εμένα.
Κι έτσι όπως βλέπω να σε σέρνω και να σέρνομαι
κι όταν σε παίρνω να πετάμε και να φεύγουμε,
θα τον μπερδέψουμε για πάντα τον χειμώνα,
χωρίς κανόνα!

...Δεν μου 'χεις πει τόσα χρόνια αν μ' έχεις νιώσει
όταν σου μιλάγα για 'κεινά τα κλουβιά
δεν μου 'χεις πει την καρδιά σου που την έχεις δώσει
όταν κάποιο χαμόγελο σβήνει γελώντας στον ήχο
στον ήχο μιας πιστολιάς...

...Μετρούντας σίδηρα
καμένο χρόνο
λίγο προτού κλειστά στη
φυλακή
μάζουσα ώρες, τούφες από
κρύο
κι όλα ριπτούσα τι
γυρεύω εκεί...

...Ψάχνοντας για λεύτερους και
ζωντανούς ανθρώπους
Κρατάς κρυμμένα
αποθέματα μοναξιάς
Κρυμμένος πίσω από βιτάλια
τρίφυλλα που γυρίζουν
Την αμνησία κυνηγάς
Την αμνησία κυνηγάς
για μόνη λύση σιγουριάς
Την αμνησία κυνηγάς
για μόνη λύση σιγουριάς
Την αμνησία κυνηγάς
για μόνη λύση
γκρίζας σιγουριάς...

Μες στο συρτάρι ασάλευτη ζει η σιωπή.
Εικόνες που μένουν σε κόντακ χαρτί
Φιγούρες γκροτεσκες, χαμένες ψυχές
Φοβάμαι και τρέχω, στην μαύρη σοφίτα
χαμένους στα δάση του χτες.

Φωνές που σαρκάζουν μες στο σκοτάδι
λένε πως είμαι θνητός.
Ρίχνω το βλέμμα και φτύνω καπνιά.
Φοβάμαι την πλήξη, βαριέμαι που ζω.

Αργώ να κρυφτώ και με βρίσκει αμέσως
ψήλος παγωμένος φρουρός.
Αργώ να σκεφτώ και με πιάνει τρόμος.
Αργώ και θα χάσω κοντρόλ.

Θυμάμαι πως είπες δυο λόγια μαγικά.
Θυμάμαι πως είχες δυο μάτια γυάλινα..

Αργώ να κρυφτώ και με βρίσκει αμέσως
ψυχρός αγριεμένος φρουρός.
Αργώ να το δω και με σκοτώνει
ξανθός μουχλιασμένος εχθρός.

Αργώ να κρυφτώ και με βρίσκει αμέσως
ψυχρός αγριεμένος φρουρός.
Αργώ να το δω και με σκοτώνει
ξανθός ματωμένος εχθρός.

...Μόνος νιώθω και
παγώνω,
σκόρπιες οι φωνές.
Μες στο σπίτι
σκοτωμένες
άκακες σκιές.
Κι αν χτυπήσεις
κάποια πόρτα
ρόγχος θ' ακουστεί.
Η ανάσα και το γέλιο
είναι μια στιγμή...

...Η λύσσα που πνέει η κάθε μου στιγμή
μ' αδειάζει
Βαμμένος ήλιος είναι το πρόσωπό της
το βλέπω
Μαχαίρια και τοίχοι που κρύβουνε μωρά
μ' αγγίζουν
Στο χώμα σαν πέφτουν, ραγίζουν τη σκιά...

...Διαμάντια που σβήνουν
στα βάθη του χαμόγελου.
Μέσα σε ποτάμια, δίπλα σε φωτιές.
...Σιωπή της μητρας βοηητό της μοναξιάς
Ο φόβος μας κομμάτια.
ΙΚέτης μπροστά στη γέννηση.
Η πνοή σου δεν τελειώνει
με το τραγούδι που αγαπάς.

...Κι έπειτα τι κέρδισα μετά από αυτό
Ένα τέλος δε σημαίνει πάντα μια αρχή
Θα έλπιζα, να πείτε, είμαι ψεύτης
Μα δεν άκουσα, τη φωνή σας ήπιε ο χρόνος...

Κάπου υπάρχει η κόλαση
το όνομα της είναι Λέρος
Εκεί εξοντώνουν ανθρώπους
στο όνομα της επιστήμης
τα ηλεκτροσόκ και τα δεσμά
και η απανθρωπιά τους
ψυχίατροι δεσμοφύλακες
νεκροί άνθρωποι στα κελιά τους

Η Λέρος είναι η κόλαση
το Δαφνί η Σταυρούπολη
αντίρρηση στο καθεστώς
η απάντηση στην τάξη

Επιστημονικοί σωφρονισμοί
μιας κοινωνίας φυλακής
Τα ψυχολογικά προβλήματα
τα λύνουν με την βία
Στα επικίνδυνα τα άτομα
για την ισορροπία
η μονή επιστημονική απάντηση
είναι τα ψυχιατρεία

Μαύρα κελιά στιγματισμένα
με δαντικές φιγούρες ξεχασμένες
Μάτια ριγμένα στο κενό
το μίσος ο πόνος η έλλειψη
χωρίς ελπίδα για ζωή
εγκλωβισμένοι στην κόλαση
επικαλούνται το θάνατο
δεν υπάρχει μέλλον

...Είμαι το άγχος σου
ο εφιάλτης σου
του πόνου της αγάπης σου
ο κίνδυνος στο περιβάλλον σου
Εγώ είμαι ο μηχανισμός
της ρουτίνας ο ρυθμός
Είμαι το πρωταρχικό
Σου γκρεμίζω το εγώ
Είμαι το άγχος
μ' έφτιαξες εσύ
αρχή και τέλος
η ζωή σου φυλακή...

...Θα μάθεις να μιείς όσους σου είπαν
Θα μάθεις να πολεμάς γι' αυτά που σου είπαν
Ένδοξη η ιστορία του θανάτου
ολοκληρωτική πλύση εγκεφάλου...

...Είναι η Αθήνα η πόλη αυτή,
θυμίζει όμως φυλακή...

...Είμαστε τα παιδιά της Χιροσίμα
Είμαστε τα παιδιά του Ναγκασάκι
Είμαστε τα παιδιά του Βιετνάμ
Είμαστε τα παιδιά του Αφγανιστάν
Πρώτες θύησαν για να δες
Βολφοβάνος
Παράσημα μετάλλια για αυτούς
τους νεοκτόνους
Δε θα μας μαρτυρήσει ο πατέρας
τους σκοτωμένους τους ξεχασμένους
ενελάς
Γεννητόνια υπάτιοι είναι αυτοί
Γεννητόνια οι πρώτοι και οι
σπράτοι...

Θέλω να χορέψω πάνω στα χαμόγελα σας,
 μέσα στα όνειρα και μέσα στα μυαλά σας.
 Θέλω να χορέψω πάνω στα λάβαρα σας,
 στα υποκριτικά τα βλέμματα σας.
 Θέλω να χορέψω στους κρυφούς σας πόθους,
 πάνω στους πιο γλυκούς σας νόμους.
 Θέλω να χορέψω πάνω σ' εκκλησίες,
 στις αδυναμίες και σε αμηχανίες.
 Θέλω να χορέψω μέσα στα ψυχιατρεία,
 σε θαλάμους αερίων και σ' αστικά λεωφορεία.
 Θέλω να χορέψω σ' ασφαλίτικα μπουντρούμια
 και βαθιά υπαλληλικά λαγούμια.
 Θέλω να χορέψω για πεθαμένες αγάπες,
 για των ψηφοφόρων τις αυταπάτες.
 Θέλω να χορέψω για κομματικούς αγώνες
 και για του πάθους τους θαμώνες.
 Θέλω να χορέψω για τους κυνηγημένους,
 για του ονείρου τους εγκλωβισμένους.
 Θέλω να χορέψω για τους μορφωμένους,
 για νικητές και ηττημένους.
 Θέλω να χορέψω για τους πολεμιστές,
 για της αμφίβολης ζωής τους εραστές.

Εγώ είμαι ο χορευτής της δικής σου αμαρτίας.
 Είμαι ο δολοφόνος της καθημερινής σου προδοσίας.
 Είμαι ο θεριστής του μίσους που σπέρνει.
 Είμαι ο δήμιος του εγωκεντρισμού σου.
 Εγώ είμαι ο τυφλός ζητιάνος που φτύνεις.
 Εγώ είμαι η πόρνη που με χιλιάδικα γδύνεις.
 Εγώ είμαι η ομίχλη μέσα στο μυαλό σου,
 Το ρεύμα της ηλεκτρικής καρέκλας σου.
 Είμαι προϊόν της νοσηρής σου φαντασίας.
 Είμαι προϊόν της νοσηρής σου φαντασίας.

...το τέλος αυτού
 του κόσμου
 στα σίγουρα
 θα στολιστεί
 από πολιτισμένη
 ατμόσφαιρα,
 ρομαντικά δάκρυα
 πανικού
 και κραυγές
 ατελείωτου φόβου
 που δεν θα προλάβουν
 ν' ακουστούν...

...Δεν είναι δημοκρατία. Δεν είναι ελευθερία
 είναι μόνο μια υποκριτική διακοσμητική.

...Παπάδες, μπάτσοι, δικαστές
 πολιτικοί, στρατιωτικοί
 Όλοι αυτοί είναι ένοχοι
 και στο ειδώλιο εμείς
 Για το ποινικό αδίκημα
 που λέγεται ζωή...

...Είναι ήχος που σπάει τη σιωπή,
 είναι φως που διαπερνά τη σκοτεινιά,
 είναι γιατρεία ανίατης αρρώστιας,
 είναι ελπίδα για μικρά παιδιά.
 Κι όσο καλό κι αν σου φαίνεται πως είναι,
 τόσο εύκολα μπορεί να σκοτώσει.
 Αυτό το κάτι, άλλοι το λένε ομορφιά
 κι άλλοι το λένε θάνατο...

Σταμάτα να μιλάς για θάνατο, μωρό μου
Σταμάτα να μου λες πως μόνο αυτό μας μένει
Κατάλαβέ το, δεν είναι αυτή η τελευταία μας λύση
Κατάλαβέ το, πως κάτι τέτοιο τους βολεύει

Σταμάτα να μιλάς για θάνατο, μωρό μου
Δεν το νιώθεις; Αυτή η νύχτα είναι διαφορετική
Άκου τα ανήσυχα βήματα έξω στο δρόμο
Άκου πως τρέμει απόψε του μπάτσου η φωνή
Γιατί απόψε η επανάσταση αρχίζει
Γιατί απόψε οι μπάτσοι θα νιώσουνε ρίγη
Γιατί απόψε θα πάψω να μιλάω για ειρήνη
Κι όσο γι' αύριο, δε με νοιάζει τι θα γίνει
Ίσως σέρνομαι σε κάποιο μπουντρούμι
Ίσως μπάτσοι να μου τσακίζουνε τη μούρη
Ίσως κείτομαι στο δρόμο νεκρός
με λιωμένο το κεφάλι απ' τα κλομπς
Μα για ένα μόνο πράγμα θα `μαι σίγουρος
πως δεν κρέμομαι απ' το γάντζο στο ταβάνι
Μα για ένα μόνο πράγμα θα `μαι σίγουρος
πως δεν είμαι πια μονάχος, πως δεν είμαι πια μονάχος

Σταμάτα να μιλάς για θάνατο, μωρό μου
Δεν αντέχω να σ' ακούω άλλο, φτάνει
Κατάλαβέ το, δεν είναι αυτή η τελευταία μας λύση
Ξεκρέμασε κι εκείνη τη θηλιά απ' το ταβάνι

Σταμάτα να μιλάς για θάνατο, μωρό μου
Δεν το νιώθεις; Αυτή η νύχτα είναι διαφορετική
[...]
Μα για ένα μόνο πράγμα θα `μαι σίγουρος
πως δεν είμαι πια μονάχος, πως δε θα `μαι πια μονάχος

Γιατί απόψε η επανάσταση αρχίζει
Γιατί απόψε οι μπάτσοι θα νιώσουνε ρίγη
Γιατί απόψε θα πάψω να μιλάω για ειρήνη
Κι όσο γι' αύριο δε με νοιάζει τι θα γίνει

...Δεν είμαστε η πρακτική εφαρμογή.
Δεν είμαστε υποκατάστατα των επιθυμιών σας.
Δε μαθαίνουμε το ρόλο που μας φορτώσατε.
Δε μαθαίνουμε το ρόλο σας αυτό.
Επενδύετε πάνω μας,
για να διατηρήσετε την ιδιοκτησία σας....

...Υπερασπιστές
δικαιοσύνης
Απ' το θρόνο
τους εκεί ψηλά
Μιλούν για μια
δικαιοσύνη
Που έκοψαν
στα μέτρα τους
Που της
αλλάζουν
τη μορφή
Ανάλογα
με τις ανάγκες
τους...

...Επιθυμία υποσυνείδητη,
κυριαρχίας, εκμετάλλευσης.
Τα παιδιά παράγονται
σαν εμπορεύματα σωστά.
Τα παιδιά είναι παιχνίδια,
παιχνίδια για διασκέδαση,
είν' η ιδιοκτησία
διασκέδαση σου...

Μπορεί να με έχεις από κάτω
και με το ζόρι να με θάβεις στη σιωπή
Να επιμένεις πως μου αξίζει ένα άδειο πιάτο
και σαν σκυλί να με κλωτσάς μες τη βροχή

Μα όσο κι αν θες να το πιστεύεις
πως μου `χεις πάρει κιόλας την ψυχή
Κι όταν ακόμα θα νομίζεις
πως μια για πάντα έχω χαθεί
Εγώ θα φλέγομαι
Θα ανθίζω
Θα γιορτάζω
Θα ανατέλλω
Θα σε καίω...

Θα καταστρέφω με τραγούδια της ψυχής σου το μπουρδέλο
Θα ανατέλλω...

Μπορεί αν θες με ένα σου φέμα
να με κρατάς μέσα στη λάσπη
κι αν πόλι χρειαστεί να μου φοράς τα πιο ωραία σου κουρέλια
και να με βγάξεις σαν σκλαβάκι στο σφυρί

Μα όσο κι αν θες να το πιστεύεις [...]
Θα ανατέλλω...

Ακόμα κι όταν θα νομίζεις
πως μου πήρες τη ψυχή
Θα σε καίω...
Κι όταν ακόμα θα πιστεύεις
πως για πάντα έχω χαθεί
Θα ανατέλλω...

Ακόμα κι όταν θα νομίζεις
πως μου πήρες τη ψυχή

...Θάλε φωτιά σε ό,τι σε καίει, σε ό,τι σου τρίζει την ψυχή
Εξω οι δρόμοι αναπνέουν διψασμένοι, ανοιχτοί...

...Οι καταιγίδες με αγαπούν,
με βοηθάνε να σταθώ και να σωθώ
απ' τη νωθηρή γαλήνη του καιρού
που με ρουφάει και με κρατάει
υπνωτισμένο αιχμάλωτο...

...Ξύπνησαν πάλι οι άθλιες σκοουριασμένες ορδές
λυσασσμένες θρησκοείες, πατριδες, οικογένειες
σκούζουν και σφάζονται για ένα καλύτερο χθες
μα οι σημαίες τους ανεμίζουν βρωμερές και νικημένες...

...Είναι επικίνδυνοι όλοι αυτοί
Οι ονειροπόλοι, οι χαμμένοι, οι τρελοί

...Οι αιώνες ριπάνε
πόσο ακόμα θα αντέξω
να τριολίζω ειςέτι έχω
επιπολιτος μόνος
Και γοι φιδυρίζω
δικιά μου η χαρά
δικιά μου το αμια
δικιά μου κι ο τρόμος
Δεν είμαι μόνος
Δεν είμαι ο μόνος
Όλα είναι δρόμος...

... Ξένοιαστοι όλοι
με παρελθόν πλαστό
ξανοδοθείτε
στο χορό των δειλών...

Πώς θα σου φαινόταν λοιπόν φιλαράκο
αν απόψε το βράδυ βγαίναμε όλοι μαζί
μια νυχτιάτικη βόλτα μεσ' το κέντρο της πόλης
στο ρυθμό που σκοτώνει όπως ξέρουν αυτοί
Πάμε!

Ήρθαμε απόψε από τόσο μακριά
με τέρμα το γκάζι και βρώμικα μυαλά
φτερά στο κεφάλι, τα μάτια μας θολά
τα όπλα μας γεμάτα και κρυμμένα καλά στα φορτηγά,
στα φορτηγά

Από τα προάστια κι απ' τα γύρω χωριά
Άραβες και νέγροι Βεδουίνοι με σπαθιά
δεν είχαμε σκοπό να πάμε τόσο βαθιά
μα κάποιος από μας στο δρόμο πέταξε τη λέξη φωτιά,
τη λέξη φωτιά

Καλέστε τα πλήθη που με τρόμο κοιτάν το καρναβάλι μας,
ουρλιάζοντας πιο δυνατά
Λα λα λα ...

Πενήντα χρόνια περιμέναμε για αυτή τη βραδιά
θα τραγουδάμε όλη νύχτα κι ούτε πόνος ούτε χαρά
Οι εραστές έχουν ανάψει κι ορκιστήκαν να' ναι πιστοί
Πενήντα χρόνια περιμέναμε για αυτή τη γιορτή

Περπατάμε στην πόλη σαν μια μηχανή
και νιώθουμε σαν βόμβα έτοιμη να εκραγεί
κάνουμε θόρυβο κι αυτό είναι γεγονός
Μιλάω για μια γενιά που δοκιμάζει την τύχη της αλλιώς,
κάπως αλλιώς

Και τα πάντα πέφτουν όταν πέσουμε μαζί τους
πιάσ' το νόημα, πιάσ' το νόημα
Πάει να πεί
Λα λα λα ...

Πενήντα χρόνια περιμέναμε [...]

Ο χρόνος είναι τώρα και ο τόπος είναι εδώ,
ετοιμάζει να μπει στον καινούριο χορό
είμαι πάνω, είμαι κάτω, είμαι κει, είμαι εδώ

...Και μη νομίζεις ότι χάσαμε τα λογικά
δεν είν' κακό να προσποιούμαστε πως όλα είναι καλά...

...Χάνεσαι, χάνεσαι
κι η μόνη ευκαιρία για να ζήσεις
είναι να μιλήσεις, να μιλήσεις.
Έλα και βγες και φώναξε τι είσαι,
ποιος είσαι, γιατί είσαι, τι ζητάς,
με το θυμό που κρατάς,
με το θυμό που κρατάς,
Να ανάψουν φωτιές στα κορμιά,
στα κελιά, στα φτερά, στα μυαλά,
για όλα αυτά που δεν είπες ποτέ,
που δεν είπες ποτέ...

...Καθόμαι πως
ο θρόνος θα γαθεί
και πως κανείς
δεν είνε εκεί...

...Γεννιέσαι, μεγαλώνεις και μετά πεθαίνεις
και μοιάζει να' ναι αδύνατο μα εγώ πιστεύω
παρόλα αυτά που ξέρω κάτι μας ενώνει
οι λύκοι που γλιτώσανε απ' το κούνησι
και κατεβαίναμε στην πόλη λυσσοσάμενοι...

Στον κόσμο που δειλιάζει να πάρει ότι θέλει
σ' αυτούς που υποφέρουνε μα μένουν σκυμμένοι
σ' όσους μπορούνε να δεν τολμάνε
σε κείνους που νομίζουνε πως με κυβερνάνε.

Σ' όσους απέχουνε κι αδιαφορούνε
σ' αυτούς που δεν μπήκανε και θέλουν να βγούνε
που τρέχουνε μακριά να γλυτώσουν
που φοβούνται να μη με πληγώσουν.

Κανείς δεν μπορεί να μ' εμποδίσει κανείς

Η σιωπή τους ένοχη βαμμένη στο αίμα
δαιωνίζουने το αιώνιο ψέμα
αυτός ο εφιάλτης μ' ακολουθάει
σ' αυτόν τον κόσμο που ξεψυχάει.

Κανείς δεν μπορεί να μ' εμποδίσει κανείς

Δε θα αντέξω μία νύχτα ακόμη
με το σκοτάδι να με πλακώνει
θα πάρω το περιστροφo και θα πυροβολήσω
το ηλιοβασίλεμα θα πυροβολήσω.

...Τα αφεντικά σου τρίβουν,
τρίβουν τα χέρια τους
Το σύστημά τους δουλεύει ρολόι
Κάνουνε ήσυχα τα νταραβέρια τους
Χορταίνει μόνο το δικό τους το σόι
Το σύστημα καταπίνει τα πάντα...

...Στη πόλη που μένω
αφήνω σημάδια σε κάθε γωνιά
στους δρόμους της τρέχω με σφιγμένα
τα δόντια με χαμένα λογικά...

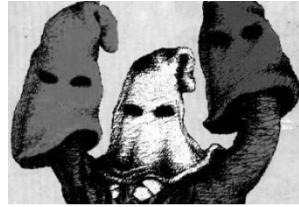
...Σε μια στιγμή γκρεμίζονται όλα
ότι κερδίσαμε δε μας ανήκει
Στην πρώτη βραχή θα φύγει το χρώμα
και θ' αντικρισούμε με τρομο τη
φρίκη...

...Κι όταν χρειαστείς κουράγιο
μη τρομάξεις
σκέψου πως
δεν έχεις τίποτα να χάσεις
πρέπει την μάχη αυτή να την κερδίσεις
είναι καιρός για αλλαγή.
Σκότωσε τον μπάτσο
που έχεις μέσα σου
Σκότωσε τον μπάτσο
πριν είναι αργά...

Εμένα οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά
 που κάνουν τραμπάλα
 στις ταράτσες ετοιμόρροπων σπιτιών
 Εξάρχεια, Πατήσια, Μεταξουργείο, Μετς
 Κάνουν ό,τι λάχει
 Πλασιέ τσελεμεντέδων κι εγκυκλοπαιδειών
 Φτιάχνουν δρόμους κι ενώνουν ερήμους
 Διερμηνείς σε καμπαρέ της Ζήνωνος
 Επαγγελματίες επαναστάτες
 Παλιά τους στρίμωξαν και τα κατέβασαν
 Τώρα παίρνουν χάρτια
 και οινόπνευμα να κοιμηθούν
 αλλά βλέπουν όνειρα και δεν κοιμούνται
 Εμένα οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά
 Εμένα οι φίλες μου είναι σύρματα τεντωμένα
 Εμένα οι φίλες μου είναι σύρματα τεντωμένα
 στις ταράτσες παλιών σπιτιών
 Εξάρχεια, Βικτώρια, Κουκάκι, Γκύζη
 Πάνω τους έχετε καρφώσει
 εκατομμύρια σιδερένια μανταλάκια
 τις ενοχές σας,
 αποφάσεις συνεδρίων,
 δανεικά κοστούμια,
 σημάδια από κάφτρες
 περιεργές ημικρανίες,
 απειλητικές σιωπές
 κολπίτιδες
 ερωτεύονται ομοφυλόφιλους
 τριχομονάδες
 καθυστέρηση
 Το τηλέφωνο
 σπασμένα γυαλιά
 Το ασθενοφόρο
 Κανείς...

Εμένα οι φίλοι μου
 είναι μαύρα πουλιά
 Εμένα οι φίλες μου είναι
 σύρματα τεντωμένα
 Κάνουν ό,τι λάχει
 Όλο ταξιδεύουν οι φίλοι μου
 γιατί δεν τους αφήσατε
 σπιθαμή για σπιθαμή
 Όλοι οι φίλοι μου ζωγραφίζουν
 με μαύρο χρώμα
 γιατί τους ρημάζατε το κόκκινο
 Γράφουν σε συνθηματική γλώσσα
 γιατί η δική σας μόνο για γλύψιμο κάνει
 Οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά
 και σύρματα
 στο λαμό σας, στα χέρια σας
 Οι φίλοι μου...

Εμένα οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά
 Εμένα οι φίλες μου είναι σύρματα τεντωμένα
 (Κατερίνα Γώγου)

...Μα τις ελπίδες τους
 αυτές
 εγώ τις πρόδωσα
 που λες
 και από θρεφτάρι
 στο μαντρί
 καλύτερα με συγκινεί
 να γίνω εγώ μακάρι
 λύκος μαύρος και λιγνός
 του πατέρα του καημός
 αντί στη γυάλα ψάρι...

...Θέλαν όλοι πολυτέλεια
 με χαμόγελα και εξτρά
 από του έρωτα την ιέρεια
 κι η Όλγα μπαίνει στα σκατά
 Μα εγώ ξέρω για την Όλγα
 που κρατάει από τον Βόλγα
 κάθε νύχτα κάθε μέρα
 πνίγεται και θέλει αέρα...

...ΦΩΝΑΞΕ η ζωή μας χάνεται πάει
 ΔΙΑΛΥΣΕ τη σκόνη που σκεπάζει το φως
 Ο ΘΑΝΑΤΟΣ διακοπές στο Σαράγιεβο πάει
 ΞΥΠΝΗΣΕ στις ειδήσεις τα βλέπεις και τρως...

Ξέρουν να μένουν ζωντανοί
 από αγάπη δυνατή ξετρελαμένοι
 ξέρουν να λένε πως εδώ
 θα ξημερώσει μία μέρα νεκρή
 Ξέρουν να βλέπουν το σωστό
 να ζητιανεύουν απ' τα λόγια κρεμασμένοι
 ξέρουν τον άλλο εαυτό
 που περιφέρεται στην απομόνωση

Πέρασαν πολλή ζωή κλεισμένοι μες στη δυστυχία
 κι έμειναν για πάντα λογικά ξεχασμένοι στη γη.
 Με κανάλια στις αισθήσεις αναμνήσεις τώρα γυρεύουν
 πλάνα κοντινά στα μάτια ξέρουν μονάχα να διαλέγουν.

...Αντεκδίκηση και υπομονή
 είναι δυο λέξεις που με βία
 ταιριάζουν μαζί
 Κι είναι εκδήλωση
 προσβλητική
 η εφαρμογή της εξουσίας
 σε κάθε μορφή...

...Κι όμως ο κόπος ζητάει πληρωμή
 για όλους μας, θα έρθει η στιγμή της δυστυχίας
 Κι όμως ο πλούτος δε δίνει διαφυγή
 Θα ήσαστε επαχθες με εικόνας τρέλας κι αμνησίας...

...Συνήθεια νομίζω πως κρατάω κακιά να παίρνω διαρκώς καινούρια στολίδια
 να κόβομαι στα δύο, να ζητάω ματιά στα σκουπίδια...

Ξέρουν να στήνουν φυλακή
 από αγάπη και από ψέμα αρρωστημένη
 ξέρουν να σπέρνουν πανικό
 που κυριεύει το δικό μου κορμί.
 Ξέρουν να σβήνουν το μυαλό
 και να κερδίζουν μονάχα με το πρέπει
 ξέρουν πως είναι δυνατός
 αυτός που χάνεται για την εξέλιξη.

Άνθρωποι ζήτησαν κτίρια σπίτια
 κουβούκλια θλίψης γεμάτα ανάγκη
 πέταξαν όνειρα, ελπίδες για πλάκα
 κι αγάπη δε βρήκαν.
 Άνθρωποι που δεν άντεξαν τόση ευτυχία
 και λύση ζήτησαν μέσα στην απάτη
 χτίσαν πιο μεγάλες τις πινακίδες
 δε βρήκαν αγάπη.
 Άνθρωποι φυλακισμένοι πάντα στο τώρα
 φορτώνουν διακρίσεις και αδιαφορία
 ονειροβατούν σε μαθητίες δεμένοι
 χωρίς σημασία.
 Πανικόβλητοι τετραγωνίζουν τη σκέψη
 και χρόνο χαμένο πουλούν τη ζωή μου.
 Φτιάχνουν σχέδια και χίλια σημάδια
 να τρυπάω τη φωνή μου

Η ΔΙΚΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΕΤΗ

ΕΚΤΟΣ ΕΠΕΓΧΟΥ

Η νύχτα στα στέκια κύλαγε στο γνωστό ρυθμό
και δυο τρεις τύποι δίπλα κάπνιζαν, κοιτούσαν περίεργα
Η κλούβα απέναντι στοιχείο του τοπίου γραφικό
επέβλεπε το σκηνικό πίσω από το παραβάν

Γι' αυτό κι οι τύποι σηκωθήκαν
και αρχίσαν κάποιο καυγά
και οι μπάτσοι τρέξαν αμέσως

Για να αρχίσουν έναν χορό,
με το χαφιέ που προβοκάρει
και μουσική από τα γκλοπς
καθώς θα σπάνε στο δικό σου κεφάλι

Οι μπάτσοι φεύγοντας θα αρπάξουν μερικούς
δικαιολογώντας έτσι τους επόμενους μισθούς
Τα αφεντικά τους δε γουστάρουν τις φάτσες μας
και θα πληρώσουν καλά για τα τομάρια μας

Γι' αυτό λυπάμαι αγοράκι
κάντηνα γρήγορα
γιατί οι σκύλοι θα ῥθουν πάλι

Για να αρχίσουν έναν χορό,
με το χαφιέ που προβοκάρει
και μουσική από τα γκλοπς
καθώς θα σπάνε στο δικό σου κεφάλι

Και αν αυτή είναι η δικιά τους αρετή
εμείς προτείνουμε την δικιά μας διαφθορά
Αντιπαράθεση σε αυτή τους την τακτική
θα είναι μπουτιλιες από εμάς με φλεγόμενη την ουρά

Πρόσεξτο μάγκα είναι καλύτερα πρώτος εσύ να χτυπάς
Πρώτος εσύ να χτυπάς
Να τους χτυπάς!

... Όμως μάγκα μου
η μόνη μας περιουσία
είναι τα λόγια μας
Σε κα μπου
θε να τα βάλω με τους
γιγάντες
που εισβάλανε μέσα στη γη
της Αιλιπούτ.
Σε κα μπου
σπληνά τα λόγια από τη
γλώσσα μας
Σε κα μπου
α' ένα ρούχο για ροκ εν ρολ...

...Σ' αυτή την πόλη
Σ' αυτή την πόλη γεννηθήκαμε όλοι μπάτσοι
Σ' αυτή την πόλη
Σ' ένα σχολείο με κουρεμένο το κεφάλι
Σ' αυτή την πόλη... που είμαστε όλοι κανίβαλοι...

...Τα καρναβάλια ήρθαν και έφυγαν
και η ατμόσφαιρα που ῥφτιάξαν
πέρασε στα παλιά.
Τα ρούχα φύγανε απ' τα κορμιά μας,
γυμνά αφήσαμε τα όνειρα μας...

Αυτός ο τύπος μας κοιτάει σαν κάμερα πίσω απ' τα μάτια του βλέπω καλώδια θα βάζα στοίχημα παίρνει προγράμματα μας βλέπει digital σε ολογράμματα.

Κάρτα η μνήμη ακούει στέρεο, ρυθμίζει τις εντάσεις στ' ασημένιο περιδέραιο, στο στήθος είναι η καρδιά του πέτρα, καλώδια χιλιάδες μέτρα.

Επιχειρήσεις, επιχειρήσεις, πουλά κλεμμένα όνειρα, αγοράζει αναμνήσεις, ότι βλέπει την αλήθεια στον τελευταίο πάπυρο να καίγεται σε μια οθόνη ως το άπειρο.

Μίστερ, τι με κοιτάς πρόσεξε του λέω τώρα ποιο κουμπί πατάς είμαι αλεξίσφαιρος, είμαι αλεξίσφαιρος είμαι αλεξίσφαιρος, εεεεεεε...

Βλάκα, σ' αποσυνδέουμε για πλάκα οι τύποι που σου αλλάξανε το αίμα με νερό να νύπτουμε μ' αυτό τας χείρας των Πυλάτων έμποροι πάντων, ορατών και αοράτων

...Θες να με κάνεις να πιστέψω πως τελειώσαν όλα κι ήρθε ο καιρός να την ξεχάσω τη ζωή και να ξυπνάω κάθε μέρα νεκρός...

Αυτοί που σπρωχνουν τις φυγές μας στη πορνεία μία, μία τις θύσας τους θα τρυπήσει μαύρο βελος γιατί ο θάνατος είναι αλήθεια χίλια κι ένα παραμύθια είναι τα σπύια μας, δεν έχει τέλος, δεν έχει τέλος...

...Γελάς καθώς το πλοίο πλησιάζει σαν θηρίο και μου λες λοιπόν θυμήσου μη πετάξεις τη ζωή σου στα σκυλιά...

...Λίγο πριν χάσω τις αισθήσεις μου πριν να παραδοθώ σε ρώτησα ποιόί μένουνε εδώ κι εσύ μου απάντησες μέσα από τον καπνό κοιμήσου τώρα έχουμε καιρό. Αυτή είναι η γη των λωτοφάγων...

Τα παραμύθια δεν είν' αλήθεια αλλά τουλάχιστον δεν είναι ψέματα... Δεν είναι ψέματα όπως αυτά που αρραδιάζει κύριε Megaman. Αυτοί μασάνε τα διαμάντια και φάνουνε γυαλιά κύριε Megaman αυτό είναι τρέλα...

Το υστερνό μου φίλημα στο μέτωπο σου πάρε
και άφησε με, αγάπη μου, δυο λόγια να σου πω.
Αλήθεια λες σαν όνειρο πως διάβηκε η ζωή μου
χωρίς κανένα ατέλειωτο και ξέμακρο σκοπό.

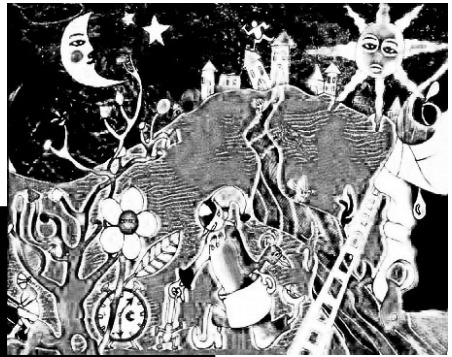
Μα αν η ελπίδα πέταξε σε μέρα ή σε νύχτα
εκεί με σκέπασε βουνό της δυστυχιάς μεγάλο.
Σου φαίνεται πως έχασα το πιο λίγο καλή μου
αφού η ζωή είναι όνειρο κρυμμένο μέσα σ' άλλο.

Στέκομαι σ' άγρια ακρογιαλιά που δέρνει το κύμα
κι άμμους χρυσούς στα χέρια μου σφιχτά σφιχτά κρατάω.
Τι λίγοι και πως χάνονται απ' τα κλειστά μου χέρια
ενώ εγώ σε δάκρυα ολόπικρα ξεσπάω.

Θεέ μου, είναι αδύνατο να σώσω μόνο έναν
από το κύμα που κυλά με θόρυβο μεγάλο;
Είναι όλα όσα βλέπουμε σ' αυτόν εδώ τον κόσμο
ένα όνειρο ατέλειωτο κρυμμένο μέσα σ' άλλο;

(Edgar Allan Poe)

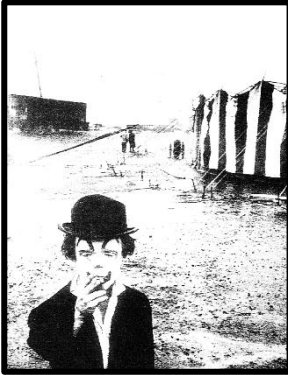
...Και δεν πιστεύεις
πως οι άνθρωποι λιώνουν
όπως τα χιόνια.
Και δεν πιστεύεις
πως οι καρδιές σαπίζουν
όπως τα σκιάχτρα
στα παλιά αλώνια...

... Ήες μας που πάει ο άνθρωπος
στο κέντρο των σφαιρών,
Ήες μας που πάει ο άνθρωπος
που πάει η φωνή σαν σβήνει
Γκέες, ονειρών είμαστε,
σύννεφα που περνάμε...

...Θα μ' αγαπάς, θα μ' αγαπάς
μα δε θα φτάνει,
άγνη βροχή θα πέφτει πάνω μου
το χάδι σου
και εγώ σαν γέρικο σκυλί μες το λιμάνι
και εγώ σαν γέρικο σκυλί μες το λιμάνι
θα πεθαίνω στο πλάι σου...

...Τραγουδάω την μνήμη, την χαρά, την συγγνώμη
γιατί ξέρω πως τίποτα δε χάθηκε ακόμη
Μα εγώ στήνω γιορτές για τους ανθρώπους που χάνουν
Καταπίνω φωτιές, μοιράζω τα υπάρχοντα μου...

...Όλα βγήκανε στη φόρα,
συναισθήματα
που τώρα
ξεγυμνώνονται.
Κι οι στιγμές
που ἔχαν λουφάξει
στης ψυχής μας την
αγκάλη ξεσηκώνονται...

...σ' ένα μαρμαρίνο τραπέζι καθωμένως
λέω να μείνω για πάντα εδώ για πάντα ξένος...

...Δανεικά δανεικά...
Αι της ζωής την τραπεζιά
δανεικά...
Κι να ρηθάνε
μια μέρα,
όσα είναι δανεικά,
σ' ένα κόλπο
να παίζα...

Λαμέ εμπριμέ, ψηλό τακούι, ο έρωτας μυρίζε Ουκρανία
σαράντα χρόνια δάνειο, αμάξι ανοιχτό απ' την Ασία
Σκυλάδικο σαπίζει η επαρχία, "
...εδώ μωρή θα λέγεσαι Μαρία!"

Άκου. Ακούς; Ακούς;
Άκου ρε. Ακούς;
Ακούς τον άνεμο που φέρνει τους καπνούς
απ' το βορρά, βορά για το μπαρούτι;
Άκου. Ακούς;
Ακούς στα ζάρια τους ξεπούλησαν κι αυτούς,
Τους παίξανε ένα βράδυ στο μπαρμπούτι.
Άκου. Βλέπε. Μίλα.
Κοίτα. Κοιτάς; Κοιτάς;
Κοίτα ρε. Κοιτάς;
Κοιτάς στον κόσμο πως υπάρχει σαματάς
κι η ώρα σου πως όπου να ἔναι φτάνει;
Κοίτα. Κοιτάς;
Κοιτάς εσύ που έχεις πάψει να ρωτάς,
στον κόσμο πως υψώνεται ντουμάνι;
Άκου. Βλέπε. Μίλα.
Σώπα. Σιωπάς; Σιωπάς;
Σώπα ρε. Σιωπάς; Σιωπάς;
Αφού το ξέρεις όπου και να πας
ποτάμι η ζωή σου και περνάει.
Σώπα. Σιωπάς; Σιωπάς;
Μίλα ρε. Για δε μιλάς;
Ο νταβατζής σου πια δε σ' αγαπάει.
Άκου. Βλέπε. Μίλα.

Κόλπα σκληρά,
στην τρύπα των θυμάτων μάθε κόλπα
καμιά φορά,
κι οι έντιμοι δε βρίσκουν να ἔβγουν πόρτα.
Μες στο κελί,
ο χρόνος δεν ακούει λεπτοδείκτες,
ξέρεις εκεί,
κρατάνε πάντα δυο φορές οι νύχτες.
Ἐί εσύ, πες μου,
εἶν' ωραία ἔξω;
Ἐί εσύ, πες μου,
ἔχω λόγο για ν' αντέξω;

Τι διάβασα προχθές στις μικρές αγγελίες;
Έχουν λείει ανοίξει λάκκους και μας περιμένουνε;
Τι λέτε ρε μαλάκες... τι λέτε ρε...

Θα περιπλανηθούμε σαν τον πολεμοχαρή τον τρίτο
ανάμεσα από τους πύργους των πολυεθνικών,
ανάμεσα από τα κρυστάλλινα κτίρια των διαφημιστικών
και των ασφαλιστικών,
θα τους τραβήξουμε να τους βγάλουμε μέσα από τα γραφεία τους,
και να τους πούμε:

Αρκετά ρε μαλάκες με τη κονόμα και τις μαλακίες σας μας γαμήσατε.
Αρκετά ρε μαλάκες αρκετά...

Έτσι να τους τραβήξουμε να τους βγάλουμε
μέσα από τα meetings
για να τους δείξουμε
πόσο υπέροχα καιγονται τα πολυτελέστατα
αυτοκίνητα τους στα οδοφράγματα και να τους πούμε:

Αρκετά ρε μαλάκες με τη κονόμα και τις μαλακίες
σας μας γαμήσατε.
Αρκετά ρε μαλάκες αρκετά...

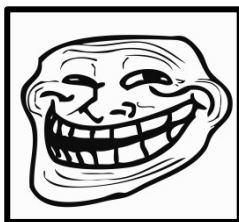
Νισάφι πια!!!!!!!

...τι σκατά θα τους κάνουμε τους σωληνες;
τι στο διάολο θα τους κάνουμε τους σωληνες;
έτσι τήξει το μάτι μας κάθε μέρα γλιόδαει
σωληνες!
τι σκατά θα τους κάνουμε τους σωληνες...

...Ρομαντισμοί κρατικοί για
οργανωμένη ζωή
Συνθήματα στους τοίχους
πολεμική κραυγή
Πυρηνικές δοκιμές ιατρική
συνταγή,
Ψέματα μας λένε πίσω από
μάσκες ανθρωπόμορφες...

...Τσακίστε τους, ξεσκίστε τους, γαμήστε τους.
Οι στρατιές των ανέργων, οι στρατιές των απελπισμένων, οι στρατιές των εξαθλιωμένων.
να μπουκάρουμε μέσα στην βουλή, να κάψουμε τα υπουργεία, να καταλάβουμε τους
ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς.
πάνω τους, φάτε τους, ξεσκίστε τους...

...
...Ποιος είσαι εσύ που 'ρθες εδώ σε μαι να κάνεις πλάκα
Λντε σπάσε ρε μαλάκα!
Είσαι ζημιά δεν παίρνεις μία, αλλού να πας για τράχα
Λντε σπάσε ρε μαλάκα!
Σπάσε, σπάσε, σπάσε...

...Έχουνε ψυχή και οι νεοναζί
Πέτρινη καρδιά και θολό το μυαλό
Δεν μπορώ να το ανεχτώ
Σπάστους τα πλευρά
Χύστους τα μυαλά
Σπάσε κάθε μέρα από ένα και συ
Μπάσταρδο νεοναζί....

...Στη στεριά δε ζει το ψάρι,
στη στεριά δε ζει το ψάρι,
ούτε ο κνίτης με φρικιά,
ούτε ο κνίτης με...
Disco, disco, disco τσουτσούνι.
Disco, disco, disco τσουτσούνι...

Κιθαρίστας
ή ντράμερ;
κιθαρίστας
ή ντράμερ;
κιθαρίστας
ή ντράμερ;
κιθαρίστας
ή ντράμερ;

Γιατί όλα τα πρόβατα στη σάνη ήτανε στειρά
Δεν βγάζανε το γάλα τους και είχανε και ψείρα
Η Κορηλιά έκλαιγε τη μαύρη της τη μοίρα
Τα βάσανά της έπνιγε σ' ένα μπουκάλι ούζο

...Δεν ξαναβόσκω άλλες
βουβάλες, δε θέλω μήτε να
πιω δω
Με μπίζνες εμπλέξα
μεγάλες και στην Αθήνα
κατοικώ
Εδώ ό,τι θέλεις κάνεις και
κανένα δε ρωτάς,
στο χωριό μαι να φιλήσει,
νιώθεις σαν κλεφτακοτάς
Στο σπίτι στο Κακοσαλέο
δε ματαξαναγυρνά...

...Πρώτα να τελειώσω το πανεπιστήμιό μου
μετά να κάνω τη θητεία στο στρατό
να πιάσω δουλειά σε κανένα γραφείο
να παντρευτούμε να κάνουμε παιδιά
Κι εγώ σ' αγαπάω, γαμώ το Χριστό μου
Κι εγώ σ' αγαπάω γαμώ το Χριστό...

...Δεν την αντέχω αυτή τη ζωή, θα
φύγω μακριά σου παλιο
μπετατζή.
Την μπετονιέρα μην κατηγοράς,
αυτή σου δίνει για να φας...

...Μια μέρα που τρυπήθηκα φρικάρισα
πήρα βελόνα και κλωστή και με μαντάρισα
σε μια πορεία στην Αθήνα μέρος έλαβα
μα ήμουν μέλος των ΕΚΑΜ και με συνέλαβα...

60's

Τα πρώτα σχήματα κάνουν την εμφάνιση τους επηρεασμένα από τη διεθνή μόδα και διέπονται από τα χαρακτηριστικά μιας «μόδας». Έλλειψη πρωτότυπου υλικού - καθώς τα τραγούδια ως επί το πλείστον είναι μεταφορές αγγλόφωνων και ιταλόφωνων επιτυχιών με ελληνικό στίχο, απουσία φαντασίας και δημιουργικότητας τόσο μουσικά όσο και στιχουργικά. Η μουσική είναι ανάλαφρη και οι στίχοι σε καμία περίπτωση δεν αγγίζουν «επικίνδυνα» θέματα, με αποτέλεσμα το είδος να είναι ένα ακόμα pop παράγωγο. Σημαντικό ρόλο σε αυτό φαίνεται να έχει και η ουσιαστικά παντελής έλλειψη συναυλιών από συγκροτήματα του εξωτερικού, αλλά και η απουσία συναυλιακών χώρων που όπως θα δούμε αργότερα επηρέασαν σημαντικά την ύπαρξη της εγχώριας ροκ σκηνής.

70's

Γίνονται οι πρώτες μεγάλες συναυλίες από συγκροτήματα του εξωτερικού, οι οποίες συνοδεύονται και από έντονα επεισόδια μεταξύ του κόσμου και των αρχών. Οι συναυλίες αυτές θεωρούνται ορόσημο για την εγχώρια ροκ σκηνή, καθώς την ίδια περίοδο άρχισε να σχηματίζεται αυτό που σήμερα ονομάζουμε ελληνικό ροκ. Η πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα και η αναπόφευκτη σύγκρουση της ροκ κουλτούρας με την κουλτούρα των αστών, παράγει πολιτικοποιημένο στίχο και μουσικούς πειραματισμούς. Η εγχώρια ροκ είναι πλέον η μουσική των από κάτω. Η διακίνηση της μουσικής, τόσο της εγχώριας αλλά και αυτής του εξωτερικού, γίνεται με κασέτες που γράφονται μεταξύ του κοινού αλλά και των ίδιων των συγκροτημάτων, καθώς οι δίσκοι εισάγονταν σαν προϊόν πολυτελείας και ήταν απλησίαστοι για το κοινό. Παράλληλα κάνουν την εμφάνιση τους οι πρώτοι (ελάχιστοι ως και σήμερα) συναυλιακοί χώροι.

80's

Χαρακτηριστικό της περιόδου είναι η ουσιαστική πλέον σύνδεση μεγάλου μέρους της εγχώριας ροκ με ιδεολογικούς χώρους. Οι πρώτες καταλήψεις κάνουν την εμφάνιση τους και όχι μόνο φιλοξενούν συγκροτήματα, αλλά αποτελούν και τόπο γέννησης και όσμωσης για πολλές μπάντες. Ταυτόχρονα, τα διεθνή μουσικά ρεύματα της ροκ επηρεάζουν πλέον άμεσα τον ελλαδικό χώρο και ακολουθείται η ίδια «συνταγή». Η μουσική βιομηχανία (εγχώρια και μη) οσμίζεται τα κοινωνικά και ταξικά χαρακτηριστικά της ροκ και προωθεί ακίνδυνες και εύπεπτες παραγωγές στα όρια της ποπ για τους «κανονικούς» ακροατές.

90's

Η δεκαετία αυτή σημαίνει την ενηλικίωση της εγχώριας ροκ σκηνής με πληθώρα από μπάντες και μουσικά ρεύματα. Αν και η εποχή επιτάσσει την ενσωμάτωση της ροκ κουλτούρας στην κοινωνία λόγω της ευρύτερης απήχησης στη νεολαία, μεγάλο μέρος της μουσικής εξακολουθεί να παράγεται έξω από τη βιομηχανία και διατηρεί τον πολιτικό προσανατολισμό της, σε πολλές περιπτώσεις ακόμα και μέσα σε εταιρίες.

Το «ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟ» είναι οι Παρασκευιάτικες συναντήσεις μας στο Παπουτσάδικο, που συνοδεύονται από μουσικές, βιντεοπροβολές, slideshow, εργαστήρια, θεματικές ενότητες, αυτομόρφωση, και ό,τι άλλο βρούμε ως αφορμή για να συναντηθούμε και να συζητήσουμε. Τις ώρες του ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟΥ (δηλαδή 20:00-23:30) θα λειτουργεί και η δανειστική βιβλιοθήκη, το βιβλιοπωλείο κινηματικών εκδόσεων, και ο πάγκος με το έντυπο υλικό.

Η ομάδα του ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟΥ οργανώνει το περιεχόμενο των συναντήσεων αυτών, μέσα από εβδομαδιαία συνέλευση, κάθε Δευτέρα στις 19:00.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟ 06-ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2012

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΗΡΙΟ
ΠΑΠΟΥΤΣΑΔΙΚΟ
ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Δαβάκη 20, Χαϊδάρι
papoutsadiko.espinbogs.net